

jej slyším všude stejně. Přitom působí i to, že zvíře nepostupuje ke mně, proto se šelst nemění, jde spíše o plán, jehož smysl mi není jasný, předpokládám pouze, že zvíře mě kruhem obkličuje — přičemž vůbec nechci tvrdit, že o mně ví — patrně už několikrát obkroužilo mé doupe za dobu, co je pozoruji. — Hodně si lámu hlavu s povahou šelstu, tím sykotem nebo pištěním. Když hrabu a ryju v zemi já svým způsobem, zní to přece docela jinak. Dovedu si sykot vyložit jen tak, že hlavním nástrojem zvířete nejsou drápy, ty třeba jen napomáhají, nýbrž čenich nebo rypák, jenž ovšem, nehledě k jeho nesmírné síle, musí mít nejspíše i nějaké ostří. Pravděpodobně zaboří jediným mohutným úderem rypák do země a vyrvе veliký kus, po tu dobu neslyším nic, to je ona přestávka, potom však se znovu nadechne k novému úderu. Toto nasávání vzduchu, což musí být hluk, který otláá zemí, a to nejen proto, že zvíře je tak silné, ale i proto, že tak spěchá, že je tak posedlé prací, tedy tento hluk slyším pak já jako tiché syčení. Naprosto nepochopitelné je mi ovšem, že je schopno pracovat tak nepřetržitě; třeba má v těch malých přestávkách i příležitost nepatrně si odpočinout, avšak ke skutečnému velkému odpočinku patrně ještě nedospělo, kutá ve dne v noci, pořád stejně silně a svěže, majíc před očima svůj plán, který je třeba provést co nejrychleji a k jehož uskutečnění má všechny schopnosti. Nuže takového protivníka jsem se nemohl nadát. Avšak nehledě k jeho zvláštnostem, dochází teď přece pouze k něčemu, čeho se vzdýčky bylo třeba obávat, nač jsem se vzdýčky měl připravovat: Někdo se blíží! Jak to, že tak dlouho plynulo všechno tiše a šťastně? Kdo to řídil cesty nepřítel, že dlouhým obloukem obcházelí mou usedlost? Proč jsem byl tak dlouho

ochraňován, když teď na mne byla seslána taková hrůza? Co byla všechna ta drobná nebezpečí, jejichž promyšlením jsem trávil čas, proti tomuto jednomyšlnému Doufal jsem snad, že jako majitel doupě budu mít převahu nad každým, kdo přijde? Právě jako majitel tohoto velikého choulostivého díla jsem, rozumí se, bezbranný proti každému vážnějšímu útoku. Blaho tohoto vlastnictví mě zhyčkal, choulostivost doupě mě učinila choulostivým, jeho zranění mě bolí, jako by to byla má vlastní. Právě tohle jsem měl předvídat, nepomýšlet jen na svou vlastní obranu — jak povrchní a zbytečné bylo i to —, nýbrž na obranu doupě. Především bylo třeba učinit opatření, aby se jednotlivé části doupě, a to co nejvíce jednotlivých částí, v případě útoku daly v nejkratší době oddělit od ostatních méně ohrožených částí závalem půdy, a to takového množství půdy a tak účinně oddělit, aby útočník neměl ani tušení, že teprve za tím vším je vlastní doupe. A navíc by závaly musily být s to nejen skrytější, ale pohřbit i útočníka. Neučinil jsem ani nejmenší náběh k něčemu takovému, nic, vůbec nic se v tomto ohledu nestalo, byl jsem lehkomyšlný jako dítě, léta mužnosti jsem strávil v dětinských hrách, dokonce i s myšlenkami na nebezpečí jsem si jen pohrával, opravdu uvažovat o opravdových nebezpečích jsem zapomněl. A výstřah nechybělo.

Něco, co by se vyrovnalo nyníjšímu případu, se ovšem nestalo, avšak přece jen se přihodilo něco podobného, v počátečních dobách doupě. Hlavní rozdíl byl právě v tom, že to byly počáteční doby doupě... Pracoval jsem tehdy, vyložené jako nepatrný učedník, ještě na první chodbě, labyrint byl teprv rozvržen v hrubých rysech, jedno malé prostranství jsem už vyhloubil, avšak v rozměrech i zpracování